

Zenés vígjáték a szatmári színpadon

Immár napok óta fut a darab zsúfolt nézőtér előtt, a színházat ötletszerűen látogató, tehát bérlettel nem rendelkező néző nem képes jegyhez jutni, a közönség végigtapsolja kedvenc számain, azaz minden jel arra mutat, hogy a Dobos-Kövesdi-Nagy-Szenes: Isten véled édes Piroskám című miniooperettje az 1968–69-es évad nagy kasszasikere lesz.

Az Északi Színház magyar tagozatának prózai együttese meglehetősen régre visszanyúló — és mindig sikeres! — kísérletezési hagyományát követve (Dihovics-nij: Nászutazás, Goldoni: Furfangos özvegy, Szigligeti: Liliomfi stb.), s bizonyára a színház repertoárja és műsorpolitikája körül gyűrűző, vitától is sarkallva, ismét kirándulást tett a zenés műfaj széles tömegektől kedvelt gazdag területére, alkalmat adva egyúttal a társulat ifjabb nemzedéke számos tagjának (Bálint Márta, Boér Ferenc, Kisfalussy Bálint, Kocsis Antal, Kovács Lenke), hogy megcsillogtassa tudását, rátermettségét, igazolja sokoldalú művészi képességét.

A kísérlet ismételten azt igazolja, hogy a szatmári közönség a patinásan klasszikus, mélyen elgondolkodtató, avagy merészen újító drámai művek színrehozatala mellett igenis igényli, áhítja, értékeli, szívébe zárja a derűsen szórakoztató, könnyű kikapcsolódást s feloldódást biztosító színházi produkciókat is.

A színház vezetőségének — úgy véljük — a jövőben is számolnia kell a közönség számoltevő részének ezen igényével. Ennek kielégítését kár volna áthárítani — egészében — a rádióra, televízióra, avagy itt vendégszereplő társulatokra, esetleg műkedvelő együttesekre.

Társulatunk részéről minden ilyen vállalkozás természetesen hősi erőfeszítésnek s teljesítménynek számít, hiszen az akadémián színészeink nagy többsége nem ennek a műfajnak a követelményeit tartva szem előtt készült fel, következésképpen az ilyenzerű előadás előkészítése fokozott erőfeszítést, többlet-munkát követel, egyszersmind bizonyos kockázattal is jár.

Színművészeink ezúttal is lelkes igyekezettel, teljes odaadással, rengeteg ötlettel, kiapadhatatlan játékkedvvel próbáltak megbirkózni a számukra szokatlan feladattal, s nemes törekvésük szemmel láthatólag meghozta a maga ízes gyümölcsét.

Horváth Béla, a Kolozsvári Allami Magyar Színház nagyrabecsült tagja, az operett s music-hall-rendezések terén szerzett értékes tapasztalatait kitűnően érvényesítette ennek a műfajilag is nehezen meghatározható (zenés vígjáték, kis-operett, music-hall avagy komédia?) darabnak a színrehozatalában. A műsorfüzetben „pehelykönnyű kis komédia”-nak nevezi ugyan „Piroskát”, de rögtön figyelmeztet az elmélyült színészi teljesítmény szükség-

ességére, hogy a zene és próza művészi produkcióvá kristályosodhassék.

A pehelykönnyűnek mondott darabnak azonban, ha igazában a mélyére tekintünk, tartalmas, magvas eszmei mondanivalója van. A férj s feleség, tágabb értelemben férfi és nő viszonyában ez olyképpen fogalmazódhatna meg, hogy a férj a háztartási munkával, beszerzési gondokkal bajlódó feleségének vegye észre, tartsa szem előtt az olykor talán lappangó, mégis vonzó s izgató női erőnyeit, a feleség pedig a fáradságos kettős műszak ellenére is tanúsítson lankadatlan érdeklődést férje munkája, alkotó tevékenysége iránt, s a sokasodó évek során se feledkezze meg újból és újból megcsillogtatni testi-lelki szépségét, vonzó asszonyi erőnyeit s kellemeit.

A fordulatossá cselekményű darabot mindössze hét szereplő viszi sikerre. Két kulcs-szerepet pedig (Izabella és Pierre) kettős szereposztással oldanak meg (T. Lukács Éva és Nyiredi Piroška, illetve Boér Ferenc és Kocsis Antal).

A cselekménybonyolítás szálai Izabellának, Piroška Párizsban élő nagynénjének kezében — rögtön fűzzük hozzá: igen jó kézben — futnak össze. Nyiredi Piroška teljes illúziót keltve eleveníti meg a szerelmi kérdésekben szerfelett jártas, nagyszerűen tájékozott francia nő szimpatikus alakját.

A címszerepben a társulat egyik legfiatalabb tagja, Kovács Lenke aratott osztalatlan sikert. Jól átgondolt és sikeresen életre keltett szerepében egyaránt hitelesen alakí-

totta az első felvonás elhanyagolt külsejű, főként a háztartásának élő, kissé lompos Piroškáját, valamint a második felvonás jelenetéről jelenetre nagyvonalúbbá, vérbeli párizsira valló, egyre vonzóbb és csábítóbb Suzanne-ját.

Partnere, a Sárosi Bandit, a zeneszerző-férjet alakító Kisfalussy Bálint nagy becsvágygal, lankadatlan lelkesedéssel játssza végig a darabot. Mivel a parizi tartózkodása idején elfeledtetni velünk, hogy mennyire „dörzsölt fickó”, ezért a záró jelenetben valóban csattanós meglepetésül szolgál, hogy tulajdonképpen túljárt mind Izabellánén, mind pedig Suzanne-Piroška csavaros eszén. A sűrűn egymást követő énekszámok leginkább az ő hangerejét tették próbára. Ezzel szemben páratlan könnyedséggel, nagyszerű ritmusérzékkel táncol, mintha újjászületne a tánc ütemére.

A zeneszerző-párnak mintegy el-lenpontozott alakjai a Pierre-Colette kettős. Boér Ferenc a könnyű műfajban is teljes szívvel, tehetséggel s odaadással játszott. Megmozdulásait, szavait s gesztusait ezért honorálta lelkes tetszésnyilvánítással a közönség. Amint azt szerepe megkívánta, egyaránt tudott naiv, furfangos, szeretetre-méltó, riadt avagy fölényes lenni.

Bálint Márta a sztriptíztáncosnő mutatós szerepében, a jó ízlés határait megőrizve, hódította meg a közönséget. Alakjával, izléses játékaival rendkívül dekoratív, megnyerő jelenség volt.

A mini-együttes játéka Náda István nem minden ízében árnyalt színigazgató alakjával, valamint Kiss Imre elegáns főpincér-figurájával teljesedett ki.

A Paulovics László tervezte modern diszettek, valamint a Szatmári Ágnes tervezte (főként női) kosztümök hatásosan emelték az előadás hangulatát s színvonalát. A tehetséges fiatalokból toborzott zenekar Vakarc Pál hozzáértő vezetésével hivatása magaslatán állt.

ANTAL PÉTER